

Babamın Hastane Günlüğü

— Bulem hatun · 04 Ocak 2014

Kendisine şiirler yazdığım babam, malumunuz üzere hastalığı atak yaparak tekrar hastanede yatmak zorunda kaldı. Size burada tedaviden, iğneden ilaçtan bahsetmeyeceğim. Ben şu yaşımda babamın hastalık ve hastane sürecine dair teslimiyetinden söz etmek istiyorum. İnsanlar yaşlandıkça huysuz olur derler, inanmayın siz..Nice genç insana taş çıkartacak kadar inançlı ve sabırlı olabiliyorlar. Aslında bunun sebebi insan beyninin kendi kendini onarmaya yönelik çabalarından kaynaklanıyor.

Aralığın son on günü babam bir enfeksiyon sebebiyle, dört beş kez acile gidip gelip nihayetinde hastaneye yatırılmıştı. Ağızdan ilaçla kontrol altına alınamayan bir ateşi vardı. Geçen yaz da benzer bir sorun yaşamış, bir ay yoğun bakımdan sonra ikinci kez hayata gözlerini açtığında doktorların terimiyle mucize yaşamıştık. Neyse, bize her şeyi beklememiz! konusunda da hatırlatma yapılmıştı. Babam o zaman uyutulmuştu ve yoğun bakımdan çıktığında hiç bir şey hatırlamıyordu. Öyle olurmuş. Oysa yanına girip çıktıkça, doktor kendisine seslenmemi, şuurunu uyarmamı tavsiye etmiş, ben de eskilerden-yenilerden bir şeyler bahsederek bol bol ağlamıştık.

Bu kez durumu farklıydı. Durumu önceki gibi ağır değildi ve uyutulmuyordu. Hatta uyuyamadığından söz ediyordu. Onu hastanede bırakıp eve döndükçe tuhaf bir duyguya kapılıyordum. Sanki hastanede beklemem gerekiyormuş gibi.. Beklesem ne fark eder ki günde sadece 15 dakika görmeye izin veriliyordu. Bu kez 5 gün kaldı yoğun bakımda. Sonra hastaneden gelen bir telefon önce beni telaşlıdırsa da, babamın servise çıkarılacağını ve refakat etmem gerektiğini söylüyordu. Sevinçle hastaneye gittik. Çünkü hastanede- hapishanede zamanın nasıl geçtiğini daha doğrusu geçmediğini ancak yaşayan bilir.

Zavallı babam, kim bilir ne kadar sıkılmıştır diye düşünüyordum. Hal hatır sorduktan sonra, laf olsun diye yarı şaka yarı gerçek 'eee baba! nasıl geçti bensiz günlerin, sıkıldın mı?' diye sordum. 'Nasıl geçsin be kızım, dedi. Cemal (kanserden ölen ablamın kocası yani eniştem) ilen beraberdik, kaç gecedir, Ilgaz da vardı...Şaşkın şaşkın baktım kendisine. Bu iki kişinin hem bir araya gelmesi hem babamın yanına gelmesi söz konusu değildi. Ilgaz, 6 yaşında bir çocuk. Kuzenimin oğlu. Babamın da biraderinin torunu, İzci soyadımızı taşıyan tek erkek çocuk. Ama anne- babası boşandı ve çocuk annesiyle kalıyor. Babam her defasında ağladığı için onun yanında çocuğun adını bile anmaz olmuştuk..

Babam şaka diyor sandım. Ben de oyunu devam ettirmek için 'ooo..iyimişsin sen dedim! eniştem ne yapıyor? diye sordum. Yani biz Antalya'dayız, eniştem İzmir'de yaşıyor aslında! 'İyi..dedi. Güzel bir inek aldım Cemal'e verdim baksınlar diye.' Hıımm! dedim, kıskanıyım mi şimdi? Kıs kıs güldü babam. Şaka dediğimi biliyordu. Sonra hafızasından emin olmak için, geçmişe ait bazı şeyleri, kişileri sordum, sorun yoktu' Bir tek ablamın ölmüş olduğunu inkar etti!. Baba, ablam sanki kanserden ölmüş diye bir şey duydum, o ineği kim sağacak, diyerek yem attım! Birden ciddileşerek,'yok canım, dedi, kim uydurmuş onu! Onu üzmemek adına inanmış görünüp amaan boşver baba, millet uydurmuş işte dedim, gülüştük.

Velhasıl babam geceleri hiç sıkılmamıştı ,eniştem onun başındaymış ve bol bol sohbet etmişler! 'Ya gündüzleri ne yaptın baba?' diye sordum. 'A be kızım ne yapacam, zeytin topladık! dedi. Yaaa dedim.

yalnız mıydın? Yok, yalnız değildim dedi,başkaları da vardı ama pek tanımıyorum! Bitirdin mi bari dedim, yarın yine gidicen mi? Bitmedi ama kızım dedi sağ bacağım çok ağrıyor artık gidemem. Zaten kalan ağacın zeytinleri de boncuk gibi küçük, toplasan iki avuç çıkmaz, onları da kuşlar yesin!..Allak bullak oldum. Babam tüm bunları o kadar içten ve inanarak söylüyordu ki, siz olsanız siz de inanırdınız. Evet, babam yaşadığı ortamda ve o ortamdaki kişilerle değildi, hiç ızdırap ve yalnızlık çekmemişti ve sıkılmamıştı!...Yorumunu size bırakıyorum..

Eve çıkardılar dün. Tam iyileşmiş değil. Külçe gibi, ayağa kalkamıyor ama felç değil. Güçsüz. Toparlanacak inşallah, elimizden geleni yapıyoruz. Sağ olsun eşim de çok ilgileniyor. Birlikte söyledikleri bir türkü vardı 'telli sazdır bunun adı...şeytan bunun neresinde..'diyordu türküde. Eşim yoğun bakımda babamın her yanına girdiğinde söyletmiş türküyü!! Ben girdiğimde ise ağlıyorduk. Kaliteli hasta ziyaret farkı olacak o kadar tabii. Bu gün evde de söylediler. Ama babam türküyü önceden tebessümle söylüyordu şimdi ağlayarak söylüyor! Neden mi? Yanında kendisini mutlu etmeye çalışan insanlar bulunduğu dair sevincinden olsa gerek!
Şimdi yan odada uyuyor, birazdan ıhlamur içiricem, bakımın yapacam. Bu arada sizinle de sohbet etmiş oldum. Dinlediğiniz için teşekkür ederim. Sevgilerimle..